

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3, 34664
Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 12603

Arkadaş Olalım mı?

Metin ve Resimler: © 2016 Simone Lia
Orijinal Eser: © 2016 Walker Books Limited, London SE11 5HJ
Türkçe Çeviri: © 2016 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Türkçe baskısı Walker Books'un izni ile yayımlanmıştır.

Yazan ve Resimleyen: Simone Lia
Özgün Adı: They Didn't Teach This in Worm School
Çeviren: Oğuzhan Aydın
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Gökçe Ateş Aytuğ
Son Okuma: Burcu Ünsal Çeküç
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Birinci Baskı: Şubat 2017

ISBN: 978-605-9781-51-0

Telif yasası gereği bu kitabın tüm Türkçe yayın hakları
SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.'ye aittir. Tanıtım yazıları dışında, yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Lia, Simone
Arkadaş Olalım mı?
1. Çocuk Edebiyatı 2. Roman
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2017, 192 Sayfa
ISBN: 978-605-9781-51-0

Baskı: İmak Ofset
Merkez Mah. Atatürk Cd. Göl Sk. No:1 (İtfaiye Karşısı)
Yenibosna 34192 Bahçelievler / İSTANBUL • Tel.: (0212) 444 62 18
Sertifika No: 12531

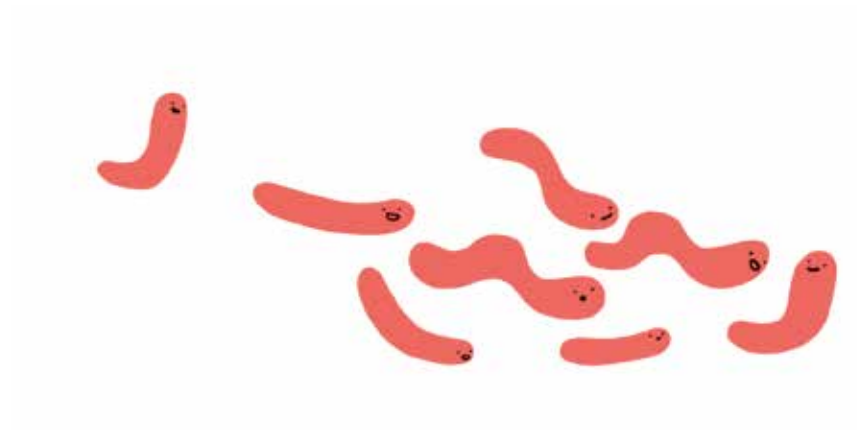
ARKADAŞ
olalım mı?

Simone Lia

Çeviren:
Oğuzhan Aydın

Timothy'e

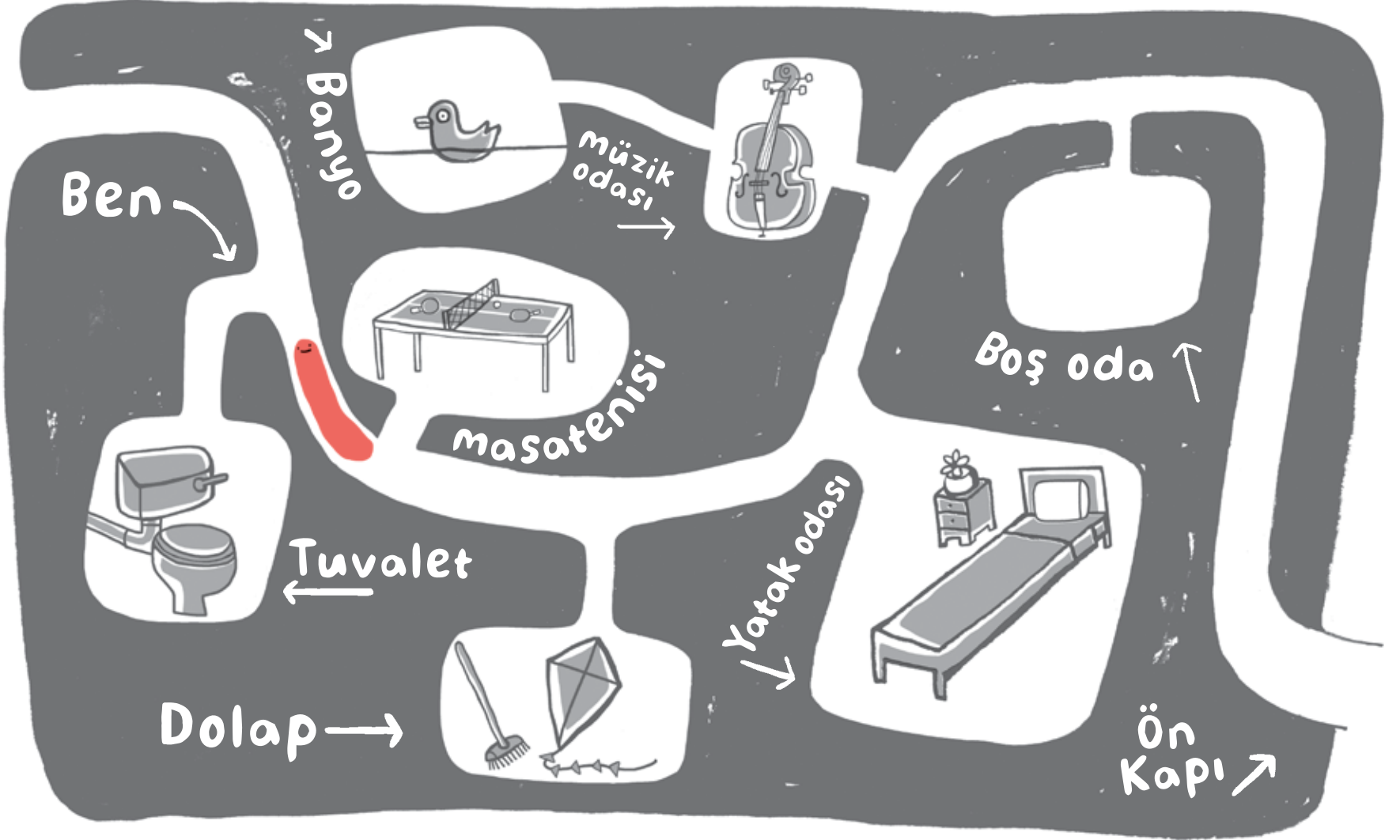

Birinci Bölüm

Benim adım Marcus.

Ben bir solucanım ve burada yaşıyorum.

En sevdiğim renk kahverengi.
Çünkü çamur kahverengi ve ben çamuru çok
ama çok seviyorum.

En sevdiğim şey ise diğer solucanlar.

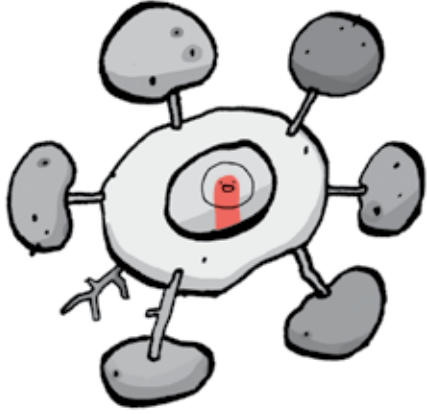
Hobim toprakta delik açmak. Karmaşık yeraltı
tünelleri kazmaya bayılıyorum.

Fakat Laurence'la tanıştıktan sonra
hayatım tamamen değişti.

Gelin size onunla nasıl
tanıştığımı anlatayım...

Her zamanki gibi (bütün solucanların yaptığı gibi) delik açıyordum ama galiba uyuyakalmışım çünkü kendimi bir anda uzayda, bir uzay gemisi kullanırken buldum. Uzay gemisi patateslerden yapılmıştı.

Derken bir konserve kutusunun içinden boş bir kâseye düştüğümü gördüm. Kabarık tüylü, şişman, tavuğa benzeyen bir kuş, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kuşlu kısma gelene kadar çok güzel olan rüya değişivermişti. Kuşun bakışları keskin ve tehditkardı.

Daha da kötüsü, rüyanın son kısmının aslında rüya olmamasıydı. Gerçekten de bir konserve kutusunun içindeydim ve gerçekten de kocaman, şişman bir kuş gözlerini dikmiş bana bakıyordu!

Bir solucan olsaydınız ve iki santim ötenizde gagasını, bademciklerinizi görebileceğiniz kadar açmış bir kuş olsaydı ne yapardınız?

Belki de benim yaptığımı yapardınız. Kocaman gülümseyip onu en neşeli sesimle selamladım.

Kuş afallamışa benziyordu. Mırıldanarak, “Günaydın,” diye karşılık verdi, sonra da kafasını biraz öncekinden azıcık farklı bir açıyla yana yatırıp gagasını tekrar açtı. Beni yemesine fırsat vermeden avazım çıktığı kadar bağırdım.

“BENİM ADIM MARCUS, EN SEVDİĞİM RENK KAHVERENGİ VE HOBİM TOPRAKTA DELİK AÇMAK. SİZİN ADINIZ NE VE BİR HOBİNİZ VAR MI ACABA BEYEFENDİ?”

Cümlelerin sonundaki “beyefendi”yi kibar olmak için eklemiştim.

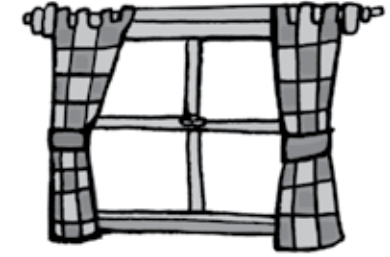
Kuş şaşkındı. Gagasını kapattı.

“Ben Laurence,” dedi.

Gagasını tekrar açmak üzereyken, “PEKİ ya HOBİN?” diye sordum. “İlginç bir HOBİN var mı Laurence?”

Laurence oturdu, kocaman göbeğine bakıp tekrar bana döndü. “İlk kez böyle bir soruyla karşılaşıyorum.”

“Gerçekten mi? PEKÂLÂ, cevap vermek için HİÇ acele etme, önce biraz RAHATLA,” diyerek kanepeyi işaret ettim. Biraz pencereye yaklaştım. “Hobini bütün detaylarıyla dinlemek isterim. Çok ama ÇOK ilginç olduğuna eminim.”

Artık bağırmayı kesebilirdim ama elimde değildi, korkmuştum ve ne yaptığımı bilmiyordum. Laurence bunu fark etmemiş gibi gözükiyordu. Uysalca ayaklarını uzattı.

“Hobim seyahat etmek,” dedi.

“Ne kadar enteresan!” dedim az önceki kadar bağırmamaya çalışarak. “Nerelere gittin peki?”

Laurence bir süre düşündü. “Sorun da bu zaten,” diye açıklamaya başladı. “Hiçbir yere gitmedim. Harita okuma konusunda berbatım. Afrika’ya, Kenya’ya gitmeyi çok isterdim ama çok uzak, uçarken mutlaka bir haritaya ihtiyacım olacaktır.”

Dediklerini uzun uzadıya düşünüyormuş

gibi görünmek için

duraksadım. “Neden...

Kenya?” Laurence

cevabını düşünürken

ben de pencereden dışarı

baktım.

Büyük bir ağaçta, bir kuş evindeydik.

Pencere mandalı yetişemeyeceğim kadar yüksekteydi.

Mandala uzanıp pencereyi açabilsem

bile, bu kadar

büyük bir ağaçtan aşağı kıvrılmaya pek hevesli

değildim.

Bunu nasıl

yapacağımızı

solucan

okulunda

öğretmediler.

